Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge



Per DavidG el dl., 09/09/2024 - 00:00

Is 50,5-9a
Jm 2,14-18
Mc 8,27-35

Jesús retreu a Pere que no pensa com Déu, sinó com els homes. El retret del Senyor ens inquieta perquè nosaltres també haguéssim tingut la mateixa reacció del deixeble: “no, això a tu no et passarà!”. ¿Pensar com Déu? ¿Quina és aquesta manera de pensar de Déu que no encaixa amb el que és evident per a nosaltres? ¿No és assenyat protegir-se quan ens sentim amenaçats? ¿no és evident evitar el perill o no exposar-se excessivament davant els qui ens vol mal? Amb les lectures d’aquest diumenge ens trobem davant una lliçó d’aprenentatge del seguiment de Crist que va més enllà del que sembla raonable i prudent. El pensament de Déu no és normal.

En efecte, el que Jesús proposa a l’Evangeli no s’ajusta a una normalitat que mantingui l’estat actual de les coses tal com són. Ja tardem massa a disposar-nos a complir el somni de Déu, quan, un dia, el saber-nos fills ens farà germans. Per això el pensament de Jesús no pot ser sinó disruptiu, com un despertador de bon matí. Ha arribat el moment en què evidenciar l’amor de Déu pels últims porta a Jesús a enfrontar-se amb els qui gestionen el nom de Déu en benefici propi, apartant-ne els més febles. No és pot manipular quelcom tan sagrat com la misericòrdia de Déu. No es pot donar carta de ciutadania del Regne als qui treuen la dignitat a les persones.

Les respostes al sondeig que fa Jesús entre els deixebles: (“què diu la gent que soc”?), l’associen al destí dels profetes. I prou coneguda és la sort dels profetes! Bellament en parla Isaïes a la primera lectura:

“El Senyor m’ha parlat a cau d’orella i jo no m’he resistit ni m’he fet enrere”. El Senyor Déu m’ajuda: per això no hem dono per vençut, paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. ... Déu, el Senyor, em defensa. ¿qui em podrà condemnar?

Com el d’Isaïes, el pensament de Jesús s’associa al de Déu i per això viurà amb clarividència el risc de enfrontar-se als gestors d’ídols que el condemnaran a la passió.

Tanmateix, Jesús sap que no és sol i percep l’expectació dels seus deixebles. Una expectació semblant a la dels que avui el volem seguir. Per això es gira per dir-nos: Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m’acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l’Evangeli, la salvarà.

El seguiment, la creu, la salvació... La mort de Jesús per nosaltres té més de dolor de part que d’agonia. Som engendrats de nou en la creu. Per mitjà del crucificat, som duts al lloc segur de la vida plena en el Pare. Aquest redós salvador ens arriba quan en Crist ens neguem a preservar-nos per damunt de tot, i assumim les conseqüències d’estimar com Jesús ha estimat. Aquesta salvació ens arriba quan assumim amb llibertat d’esperit allò que limita la nostra inèrcia de donació. Aleshores, és quan negant-nos a nosaltres mateixos i prenent la creu, procedim a seguir Aquell que ha obert definitivament el camí al Pare.

Jesús és conscient que incorporar la manera de pensar de Déu demana paciència. Cal temps per a acollir la gràcia d’un nou engendrament. Tenint clar que la seva hora ja és a prop, sap que la dels deixebles arribarà més endavant amb l’evidència de la Resurrecció i el do de l’Esperit Sant. Per als deixebles el que proposa Jesús és un salt al buit al que encara no estan preparats. Jesús, sí que ho està. El seu vincle amb el Pare el situa en un horitzó que el fa lliure d’aquells que pretenen matar el cos, però no poden matar l’essencial que batega en tot i arreu, l’Abba.

Es el mateix Pare del cel qui inspira la resposta de Pere a Jesús: tu ets el Messies! Podem imaginar la sorpresa de Pere en sentir dels propis llavis com ha brollat aquest resposta que marca un abans i un després en el seu seguiment del Mestre. Aquesta resposta, junt amb la resta d’instants compartits amb el Senyor, esdevindran les peces del trencaclosques que, amb la resurrecció i la Pentecosta, troben el model per posar-se a lloc.

Fem camí nosaltres també com Pere i deixem-nos interpel·lar. ¿Quina és la distància entre el pensament de Déu i el meu? ¿Què de Déu ja és present en els meus criteris de discerniment? ¿Què encara resta lluny de ser entès? Constatar el meu moment personal i comunitari ens ajudarà a ser humils, agraïts per seguir caminant amb esperança.

ETIQUETES
SEGUIMENT RISC CRITERI